

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 28 czerwca 2017 roku

Pozwem z dnia 29 października 2015 r. (data prezentaty) powodowie A. S., D. S. i M. S. domagali się zasądzenia od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwot po 400 euro wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 4 września 2014 r. do dnia zapłaty a także kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powodowie wskazali, że na podstawie rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. dochodzą od pozwanego zryczałtowanego odszkodowania za opóźnienie w podróży. Twierdzili, że w dniu 8 sierpnia 2014 r. odbyli podróż z portu lotniczego w W. do portu lotniczego na R. (Grecja) połączeniem realizowanym przez pozwanego. Lot ten uległ opóźnieniu o 6 godzin i 50 minut. Pozwany wezwany do zapłaty odszkodowania nie wypłacił żądanej kwoty (pozew - k. 3-6).

Pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych. Pozwany przyznał, że w dniu 8 sierpnia 2014 r. wykonywał lot o nr (...) z lotniska w W. do lotniska na R. (Grecja). Zakwestionował natomiast legitymację czynną powodów wskazując, że załączona do pozwu umowa zgłoszenie, nie stanowi rezerwacji lotu, zgodnej z definicją przedstawioną w rozporządzeniu 261/2004 oraz wskazał, że Rozporządzenie WE 261/2004 ma ograniczone zastosowanie w przypadku przelotów wykonywanych w ramach zorganizowanej wycieczki. Pozwany podniósł nadto, że jego odpowiedzialność jako przewoźnika za opóźnienie lotu (...) została wyłączona, z uwagi na wystąpienie nadzwyczajnej okoliczności w postaci usterki technicznej bloku (...), której mimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków nie można było uniknąć (odpowiedź na pozew – k. 32-39).

Postanowieniem z dnia 8 kwietnia 2016 r. Sąd zobowiązał przedstawiciela ustawowego D. S. do usunięcia braku zdolności procesowej małoletniej powódki przez uzyskanie zezwolenia sądu opiekuńczego na wytoczenie powództwa w niniejszej sprawie w terminie 6 miesięcy – pod rygorem odrzucenia pozwu w stosunku do małoletniej. Wobec nieusunięcia w wyznaczonym terminie powyższego braku postanowieniem z dnia 13 sierpnia 2016 r. Sąd zniósł postępowanie w części w stosunku do powódki D. S. i odrzucił pozew w części w stosunku do tej powódki (postanowienia – k. 101, k. 195).

Pismem procesowym z dnia 6 kwietnia 2017 r. (data prezentaty) pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. podniósł zarzut przedawnienia roszczenia powodów, wskazując, że w sprawie zastosowanie powinien mieć roczny termin przedawnienia określony w art. 778 k.c. (pismo procesowe strony pozwanej - k. 176-177).

Pismem z dnia 21 kwietnia 2017 r. (data nadania w urzędzie pocztowym) pełnomocnik powodów wniósł o zawieszenie postępowania sprawie ze względu na toczące się postępowanie administracyjne przed Prezesem Urzędu Lotnictwa Cywilnego do czasu wydania ostatecznej decyzji administracyjnej w tym postępowaniu, o nieuwzględnienie podniesionego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia ze względu na treść art. 5 k.c. i jego sprzeczność z zasadami współżycia społecznego oraz wskazał alternatywną podstawę prawną żądania tj. art. 23 i 24 k.c. podnosząc, że dochodzone roszczenie stanowi rekompensatę za naruszenie dób osobistych strony powodowej (pismo procesowe powodów – k.184-188).

Postanowieniem z dnia 13 maja 2017 r. tutaj Sąd oddalił wniosek strony powodowej o zawieszenie postępowania (postanowienie – k. 191).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. S. i M. S. mieli zaplanowany na dzień 8 sierpnia 2014 r. lot nr (...), na trasie z portu lotniczego w W. do portu lotniczego na R. (Grecja), realizowany przez pozwanego przewoźnika – (...) sp. z o.o. Lot ten uległ opóźnieniu wynoszącemu 6 godzin i 50 minut (zgłoszenie uczestnictwa w imprezie turystycznej - k. 12-13, potwierdzenie godzin wylotu – k. 10-11, zaświadczenie o opóźnieniu – k. 14).

W związku z opóźnieniem w podróży lotniczej A. S., M. S. i D. S. wezwali (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. do zapłaty kwoty stanowiącej równowartość 1200 euro tytułem odszkodowania za opóźnienie lotu z dnia 8 sierpnia 2014 r. z W. na R. o nr (...) w terminie 14 dni na wskazany rachunek bankowy (wezwanie do zapłaty wraz z tłumaczeniem przysięgłym – k. 126-128).

W odpowiedzi na pismo A. S. przewoźnik poinformował, że nie może uznać roszczenia powodów bez uzyskania potwierdzenia obecności pasażera na pokładzie samolotu lub potwierdzenia przez linie lotniczą rezerwacji pasażera na dany lot (odpowiedź na wezwanie do zapłaty wraz z tłumaczeniem przysięgłym - k.129-130).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dokumentów oraz ich kserokopii złożonych do akt sprawy. Okoliczności stanu faktycznego jako przyznane przez stronę przeciwną, Sąd na podstawie art. 229 k.p.c. i 230 k.p.c. uznał za udowodnione, ponadto znajdują one potwierdzenie w złożonych do akt dokumentach, co do wiarygodności których Sąd nie miał wątpliwości, ponieważ składają się na spójny, logiczny, korelujący ze sobą obraz stanu faktycznego poddany ocenie Sądu w rozpoznawanej sprawie.

Sąd oddalił wnioski dowodowe pełnomocnika powodów: o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron z ograniczeniem do przesłuchania powodów M. S. i A. S., zobowiązanie pozwanego do przedłożenia listy pasażerów lotu (...) z dnia 8 sierpnia 2014 r. objętego żądaniem pozwu lub jakiegokolwiek innej listy pasażerów tego lotu lub wskazania agenta handlingowego, który w jego imieniu przechowuje takie dane i zobowiązanie go do przedłożenia takiej listy, albowiem ich przeprowadzenie było zbędne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, wobec skutecznie podniesionego zarzutu przedawnienia roszczenia oraz zmierzałoby jedynie do nieuzasadnionego wydłużenia postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się niezasadne.

Podstawę prawną dochodzonego przez powodów żądania, stanowiły przepisy Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 roku ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz. U. UE L z dnia 17 lutego 2004 r.).

Zgodnie z art. 5 ust. 1 powołanego rozporządzenia w przypadku odwołania lotu, pasażerowie, których to odwołanie dotyczy:

- 1) otrzymują pomoc od obsługującego przewoźnika lotniczego, zgodnie z art. 8;
- 2) otrzymują pomoc od obsługującego przewoźnika lotniczego, zgodnie z art. 9 ust. 1 lit. a) i art. 9 ust. 2, jak również, w przypadku zmiany trasy, gdy racjonalnie spodziewany czas startu nowego lotu ma nastąpić co najmniej jeden dzień po planowym starcie odwołanego lotu, pomoc określoną w art. 9 ust. 1 lit. b) i c);
- 3) mają prawo do odszkodowania od obsługującego przewoźnika lotniczego, zgodnie z art. 7, chyba że:
 - i) zostali poinformowani o odwołaniu co najmniej dwa tygodnie przed planowym czasem odlotu; lub
 - ii) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie od dwóch tygodni do siedmiu dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot najpóźniej dwie godziny przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej cztery godziny po planowym czasie przylotu; lub

(...) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie krótszym niż siedem dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot nie więcej niż godzinę przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej dwie godziny po planowym czasie przylotu.

Stosownie zaś do art. 7 ust. 1 rozporządzenia: „W przypadku odwołania do niniejszego artykułu, pasażerowie otrzymują odszkodowanie w wysokości: a) 250 EUR dla wszystkich lotów o długości do 1.500 kilometrów; b) 400 EUR dla wszystkich lotów wewnątrzspółnotowych dłuższych niż 1 500 kilometrów i wszystkich innych lotów o długości od 1 500 do 3 500 kilometrów; c) 600 EUR dla wszystkich innych lotów. Przy określeniu odległości, podstawą jest ostatni cel lotu, do którego przybycie pasażera nastąpi po czasie planowanego przylotu na skutek opóźnienia spowodowanego odmową przyjęcia na pokład lub odwołaniem lotu.

W ocenie Sądu zasadny okazał się zarzut przedawnienia roszczenia podniesiony przez stronę pozwaną.

Zgodnie z art. 117 § 1 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. W myśl art. 117 § 2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne. Wedle art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Z brzmienia art. 118 k.c. wynika, że ustawodawca przewidział zarówno ogólne terminy przedawnienia, jak i terminy szczególne. W odniesieniu do stosunków prawnych w zakresie przewozu osób został ustanowiony szczególny termin przedawnienia. Zgodnie z art. 778 roszczenia z umowy przewozu osób przedawniają się z upływem roku od dnia wykonania przewozu, a gdy przewóz nie został wykonany - od dnia, kiedy miał być wykonany. Sporna w niniejszej sprawie była kwestia dopuszczalności zastosowania tego przepisu do roszczeń powódki o odszkodowanie na podstawie wyżej powołanego rozporządzenia 261/2004. Sąd podzielił argumentację pozwanego, który powoływał się na dopuszczalność zastosowania terminu przedawnienia z art. 778 k.c. Natomiast argumentacja strony powodowej podniesiona przeciwko zarzutowi przedawnienia nie prowadzi do uznania tego zarzutu za nieskuteczny.

Najdonioślejszą kwestią w zakresie przedawnienia roszczeń o odszkodowanie na podstawie rozporządzenia 261/2004 jest ustalenie reżimu prawnego, wedle którego kwestię przedawnienia należy oceniać. W ocenie Sądu zastosowanie znajdują przepisy prawa krajowego, jak to kilkakrotnie podkreślił w swoich orzeczeniach Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Jak wynika z treści pism przygotowawczych wniesionych przez strony postępowania w niniejszej sprawie, spory budzi również kwestia podstawy prawnej przedawnienia tych roszczeń na gruncie prawa krajowego. W ocenie Sądu nie ma przeszkód do stosowania przepisu art. 778 k.c. Wskazywana przez stronę powodową kolizja między normami zakodowanymi w treści art. 775 k.c. i art. 205 ust. 1 ustawy Prawo lotnicze (Dz.U.2016.605 -j.t.) nie zachodzi. Sąd nie podziela stanowiska powodów co do tego, że niedopuszczalne jest odesłanie do przepisów kodeksu cywilnego w zakresie przedawnienia, skoro przepis kodeksu cywilnego wyłącza stosowanie jego przepisów o umowie przewozu, jeżeli przewóz danym środkiem transportu jest uregulowany odrębnymi przepisami. Takie odesłanie ma charakter zwrotny i nie wyklucza stosowania przepisów ustawy wyłączonych przez przepis ogólny na mocy odesłania wynikającego z przepisu szczególnego, także zawartego w innej ustawie. Zdaniem Sądu tak właśnie należy postrzegać relacje między przepisami art. 775 k.c. i art. 205 ust. 1 Prawa lotniczego. Należy wskazać, że oba omawiane przepisy manifestują w swej treści swój subsydiarny charakter. W zakresie regulacji prawnej przewozu lotniczego, w tym w zakresie stosunków cywilnoprawnych związanych z przewozem lotniczym, dominują regulacje zawarte w aktach prawa międzynarodowego oraz wspólnotowego. Niemniej jednak źródła prawa w zakresie przedawnienia roszczeń pasażerów, mających podstawę w przepisach rozporządzenia 261/2004 należy postrzegać i ustalać z uwzględnieniem specyfiki regulacji tegoż rozporządzenia. Zdaniem Sądu omawiane rozporządzenie ma charakter wyjątkowy, szczególnie i przez to nie można w zakresie w nim nieuregulowanym stosować reguł przedawnienia roszczeń pasażerów z umowy przewozu lotniczego ustanowionych w aktach prawa międzynarodowego, np. w Konwencji Montrealskiej (Dz.U.2007.37.235), rozporządzenie 261/2004 kreuje bowiem zupełnie szczególny typ roszczenia służącego pasażerowi, mającego na celu naprawienie specyficznej szkody, polegającej na doznaniu

przez pasażera niedogodności w podróży. Odszkodowanie w tym przypadku obejmuje również aspekty osobiste. Rozporządzenie nie stanowi zatem prostego przeniesienia do wspólnotowego porządku prawnego treści art. 19 Konwencji. Należy również wskazać, że art. 35 Konwencji nie reguluje kwestii przedawnienia. Stanowi on, że „prawo dochodzenia odszkodowania wygasa, jeżeli powództwo nie zostało wniesione w okresie dwóch lat, licząc od dnia przybycia do miejsca przeznaczenia lub od dnia, w którym statek powietrzny powinien był przybyć, albo od dnia, w którym przewóz został zatrzymany.” Należy zatem uznać, że omawiana norma prawa międzynarodowego statuuje termin prekluzji roszczeń pasażerów - *verba legis* ”prawo dochodzenia roszczeń wygasa (...)”. Zasadnie zatem podnosi pozwany, że podstaw prawnych dotyczących przedawnienia roszczeń powodów należy poszukiwać w kodeksie cywilnym, ale nie w przepisach ogólnych, lecz w szczególnym przepisie art. 778 k.c. Ubocznie należy zauważyć, że do krajowych porządków prawnych w zakresie przedawnienia odsyła również (...) w orzeczeniach wydanych na podstawie rozporządzenia 261/2004. Charakter roszczenia odszkodowawczego za opóźnienie lotu na podstawie art. 261/2004 nie stanowi przeszkody do uznania, że jest to „roszczenie z umowy przewozu” w rozumieniu art. 778 k.c. Roszczenie to ma niewątpliwie charakter odszkodowawczy, ale dotyczy naprawienia szkody kontraktowej, a nie deliktu. Można postrzegać jego charakter także jako karę ustawową w rozumieniu art. 485 k.c. Wzmacnia to przekonanie Sądu, że roszczenia powódki mają charakter odszkodowania za nienależyte wykonanie zobowiązania. Wyklucza to stosowanie do tych roszczeń w zakresie przedawnienia przepisów art. 4421 k.c. Nie ulega natomiast wątpliwości, że roszczenia odszkodowawcze związane z nienależytym wykonaniem zobowiązania wywodzą się z umowy, która została nienależycie wykonana.

W tym miejscu godzi się również zauważyć, że w świetle celów rozporządzenia 261/2004 uznać należy, że termin przedawnienia roszczeń z tytułu odszkodowania za opóźniony lot winien być stosowany jednakowo i analogicznie w stosunku do wszystkich pasażerów spełniających warunki wskazane w rozporządzeniu, bez względu na rodzaj stosunku zobowiązaniowego łączącego strony, tj. czy podróż lotnicza odbywa się na podstawie samodzielnej umowy o przewóz zawartej pomiędzy pasażerem i przewoźnikiem, czy na podstawie mieszanej umowy o usługę turystyczną, w ramach czarteru lotniczego oraz innych stosunków cywilnoprawnych związanych z przewozem lotniczym.

Powyższe stanowisko zostało również wyrażone przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 17 marca 2017 r. w sprawie o sygn. akt III CZP 111/16, zgodnie z którą roszczenie o odszkodowanie przewidziane w art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, przedawnia się w terminie rocznym na podstawie art. 778 k.c. (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2017 r., III CZP 111/16, publ. w bazie Legalis nr 1576265). Stosownie do treści art. 778 k.c. roszczenia z umowy przewozu osób przedawniają się z upływem roku od dnia wykonania przewozu, a gdy przewóz nie został wykonany - od dnia, kiedy miał być wykonany.

Powodowie dochodzili w niniejszej sprawie odszkodowania za opóźnienie lotu (...), na trasie W. - R., który został wykonany w dniu 8 sierpnia 2014 r. Roczny termin przedawnienia, zakreślony w powołanym art. 778 k.c., upłynął w dniu 8 sierpnia 2015 r. Pozew w sprawie niniejszej został wniesiony w dniu 29 października 2015 r. (data prezentaty), a zatem po upływie terminu przedawnienia. W rezultacie pozwany mógł uchylić się skutecznie od zaspokojenia roszczenia dochodzonego przez powodów w niniejszym postępowaniu, stosownie do treści art. 117 § 2 k.c.

Powyższe rozważania w pełni odnoszą się do żądanych w sprawie należności ubocznych w postaci odsetek za opóźnienie, które – jako świadczenie okresowe - przedawniają się w terminie 3 lat (art. 118 k.c.), z tym jednak zastrzeżeniem, że co do zasady nie później niż z upływem terminu przedawnienia roszczenia głównego (zob. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z 26 stycznia 2005 r., III CZP 42/04). Mając na uwadze powyższe, zarzut przedawnienia roszczenia podniesiony przez pozwanego, okazał się uzasadniony także w zakresie wskazanych należności ubocznych.

Za chybiony należało natomiast uznać podnoszony przez stronę powodową zarzut sprzeczności zarzutu przedawnienia z zasadami współzycia społecznego, jakkolwiek nie ulega wątpliwości, że co do zasady możliwe jest kwestionowanie w oparciu o art. 5 k.c. podniesionego zarzutu przedawnienia, jako niezgodnego z zasadami współzycia społecznego. Dopuszczenie jednak zastosowania wskazanej regulacji, jako obrony przeciwko zarzutowi przedawnienia jest z

zasady wyjątkowe i pozostaje uzależnione od wykazania okoliczności mających taki charakter. Przy ocenie, czy zarzut przedawnienia stanowi nadużycie prawa uwzględniać należy wszystkie okoliczności konkretnego przypadku, zachodzące tak po stronie zobowiązanego, jak i po stronie poszkodowanego. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 27 marca 2013 r. (III APa 5/13, LEX nr 1305959), choć zarzut przedawnienia nie stanowi w istocie prawa podmiotowego, jego podniesienie może w wyjątkowych okolicznościach stanowić nadużycie prawa w rozumieniu art. 5 k.c. Terminy przedawnienia roszczeń służą bowiem zagwarantowaniu pewności obrotu prawnego, stąd uznanie zarzutu przedawnienia za naruszający zasady współzycia społecznego mogłoby nastąpić w sytuacjach usprawiedliwionych wyjątkowymi okolicznościami.

Przyjęcie sprzeczności zarzutu przedawnienia z zasadami współzycia społecznego należy do kategorii ocennych i wobec tego może mieć miejsce jedynie wyjątkowo. Sąd winien ocenić, czy okoliczności w rozstrzyganej sprawie dają podstawę do usprawiedliwienia opóźnienia w dochodzeniu spornego roszczenia, które to opóźnienie nie jawi się też jako nadmierne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2011 r., I CSK 238/11). Znaczenie ma również charakter dochodzonego roszczenia, a także to, czy w okresie biegu przedawnienia istniała z uwagi na niejasność stanu prawnego określona, ukształtowana praktyka rozstrzygania tego rodzaju roszczeń przez organy stosujące prawo (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2011 r., IV CSK 16/11, wyrok SN z 2012-09-13, V CSK 409/11, LEX nr 1230163).

Na niezgodność zarzutu przedawnienia z zasadami współzycia społecznego nie wskazuje ani charakter niniejszej sprawy, ani też okoliczności które ewentualnie mogłyby usprawiedliwiać spóźnienie w dochodzeniu roszczenia. Należy mieć bowiem na względzie, że powodowie wystąpili w niniejszej sprawie z roszczeniem odszkodowawczym dopiero po upływie ponad dwóch lat od wykonania umowy przewozu, w żaden sposób nie wykazując, aby bezczynność wierzyciela w dochodzeniu roszczenia była usprawiedliwiona szczególnymi okolicznościami. Nadto powodowie nie wykazali, aby dłużnik swym zachowaniem przyczynił się do zaniechania wykonywania przysługującego im prawa i wywołał u nich błędne przeświadczenie co do możliwości spełnienia świadczenia. Sąd miał także na względzie, że powodowie nie są osobami które można uznać za osoby nieporadne, od których nie można było oczekiwać zwyczajnej dbałości o własne interesy.

Z tej przyczyny, w ocenie Sądu brak było podstaw do uwzględnienia podniesionego przez stronę powodową zarzutu nadużycia prawa przez pozwanego i ostatecznie powództwo podlegało oddaleniu z uwagi na skutecznie podniesiony zarzut przedawnienia.

Sąd nie podzielił stanowiska powodów w postaci zgłoszenia alternatywnej podstawy prawnej roszczenia w oparciu o treść art. 23 i 24 k.c. Niezależnie jednak od powyższego należy mieć na względzie, że zgodnie z treścią art. 23 k.c. i 24 k.c. poszkodowanemu w przypadku naruszenia jego dobra osobistego służy ochrona cywilnoprawna. Dobra osobiste podlegają ochronie, jeżeli ich naruszenie (zagrożenie) jest bezprawne. Przesłankami odpowiedzialności przewidzianymi w przepisie art. 24 § 1 k.c., które muszą być spełnione równocześnie są istnienie dobra osobistego, jego naruszenie lub zagrożenie naruszenia i bezprawność działania sprawcy. Na gruncie niniejszej sprawy nie zaistniałyby zatem podstawy do uwzględnienia alternatywnej podstawy odpowiedzialności pozwanego w oparciu o przepisy dotyczące naruszenia dóbr osobistych. Wskazać bowiem należy, że polskiemu porządkowi prawnemu nie jest znane dobro osobiste polegające na prawie do niezakłóconej podróży, mimo istnienia otwartego katalogu dóbr chronionych prawem. Ponadto, w sprawie niniejszej brak jest możliwości przypisania pozwanemu bezprawnego działania. Natomiast wykonywanie przez pozwanego działalności gospodarczej w ramach określonej procedury i zaistnienie opóźnienia w tym zakresie nie stanowi w żaden sposób naruszenia dóbr osobistych powodów. Ponadto Sąd miał na względzie, że przysługujące pasażerowi roszczenie odszkodowawcze za opóźniony lot, stanowi swego rodzaju karę ustawową za nienależyte wykonanie zobowiązania przez przewoźnika lotniczego i ze swej istoty zawiera ryczałtowe naprawienie zarówno szkody majątkowej, jak również krzywdy, wyrządzonej faktem opóźnienia.

Mając na uwadze powyższe, Sąd oddalił powództwo w całości, na podstawie powołanych przepisów, o czym orzeczono w punkcie I sentencji wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd, wydał w oparciu o zasadę odpowiedzialności za jego wynik, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Powodowie A. S. i M. S., będący stroną przegrywającą sprawę, obowiązani są zwrócić pozwanemu koszty postępowania w łącznej kwocie 617 zł, na którą złożyły się: wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 600 zł ustalone na podstawie obowiązującego w dacie wszczęcia postępowania § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490 j.t.) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Na podstawie art. 79 ust. 1 pkt. 1 lit. b) ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał zwrócić powodom A. S. i M. S. kwotę 30 zł, tytułem nienależnej opłaty sądowej od pozwu D. S..

Mając na uwadze powyższe rozważania i przepisy prawa, Sąd orzekł jak w sentencji.

SSR Paweł Szymański

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powodów a pozwanemu z pouczeniem o apelacji.